

## Pravomoc soudu

Za individuální pracovněprávní vztahy ve smyslu ustanovení § 1 zák. práce, které se řídí zákoníkem práce a jinými pracovněprávními předpisy, je třeba považovat všechny vztahy vzniklé v příčinné souvislosti s výkonem nesamostatné (závislé) práce zaměstnance pro zaměstnavatele bez ohledu na to, zda účastníkem vztahu je vedle zaměstnavatele zaměstnanec nebo (na jeho místě) jiná osoba anebo zda výkon nesamostatné (závislé) práce pro zaměstnavatele trvá nebo byl již ukončen. Za pracovněprávní nelze považovat jen takové vztahy, které postrádají časový, místní a zejména věcný (vnitřní účelový) poměr k výkonu nesamostatné (závislé) práce (např. nájem služebního bytu zaměstnavatele zaměstnancem, půjčku poskytnutou zaměstnavatelem zaměstnanci apod.). V rámci pracovního poměru nelze jakýkoliv dílčí vztah vzniklý v příčinné souvislosti s výkonem práce (byť již byl ukončen) posoudit podle jiného (než pracovněprávního) předpisu, protože zákoník práce ani ostatní pracovněprávní předpisy - vzhledem ke své kogentní povaze - použití jiného právního režimu v pracovněprávních vztazích neumožňují.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 390/2015, ze dne 9.4.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce L. L., zastoupeného Mgr. J.S., advokátem se sídlem v O., proti žalované F. CZ, s.r.o. se sídlem v P., zastoupené JUDr. K.M., advokátkou se sídlem v O., o určení, že „žalobce je způsobilý a má právo provádět kontrolu, údržbu a servis požárně bezpečnostních zařízení společnosti F. CZ, s.r.o., na objektech, na kterých jsou instalovány výrobky společnosti F. CZ, s.r.o.“, vedené u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 26 C 44/2012, o dovolání žalované proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. dubna 2014, č. j. 16 Co 23/2014 - 43, tak, že dovolání žalované se zamítá.

Z odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou dne 23. 4. 2012 u Okresního soudu v Ostravě domáhal určení, že „je způsobilý a má právo provádět kontrolu, údržbu a servis požárně bezpečnostních zařízení společnosti F. CZ, s.r.o., na objektech, na kterých jsou instalovány výrobky společnosti F. CZ, s.r.o.“. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že na základě pracovní smlouvy ze dne 29. 6. 2007 pracoval u žalované na pozici vedoucího servisního a revizního oddělení, že dne 11. 11. 2008 mu žalovaná vystavila „Prohlášení o způsobilosti k revizní činnosti“, jímž jej „oprávnila ke zkouškám provozuschopnosti dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. [246/2001](#) Sb. a k servisní činnosti zařízení odvodu kouře a tepla na objektech, na kterých je její zařízení“, že dne 2. 7. 2009 mu Ministerstvo vnitra vydalo osvědčení o tom, že „je technikem požární ochrany podle ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. [133/1985](#) Sb., o požární ochraně“, že dohodou o ukončení pracovního poměru uzavřenou mezi účastníky dne 3. 8. 2009 jeho pracovní poměr u žalované ke dni 21. 8. 2009 skončil a že dopisem ze dne 25. 10. 2010 mu žalovaná sdělila, že mu odnímá potvrzení o způsobilosti k revizní činnosti ze dne 11. 11. 2008, neboť bylo vázáno na trvání pracovního poměru. Žalobce má však - na rozdíl od žalované - za to, že prohlášení o způsobilosti k revizní činnosti udělené mu žalovanou dne 11. 11. 2008 jej i po skončení pracovního poměru opravňuje k této servisní a revizní činnosti a že žalovaná nemá právo mu jej odejmout. Vzhledem k tomu, že podle vyjádření Generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR ze dne 7. 12. 2011 tomuto orgánu „nepřísluší posuzovat oprávněnost nebo neoprávněnost právnické osoby k odebrání dříve vystaveného osvědčení“, obrátil se žalobce s požadovaným určením na soud.

Okresní soud v Ostravě usnesením ze dne 16. 10. 2013, č. j. 26 C 44/2012 - 22, řízení zastavil s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena Hasičskému záchrannému sboru Moravskoslezského kraje, jako orgánu pravomocnému rozhodnout o odborné způsobilosti žalobce provádět kontrolu, údržbu a servis požárně bezpečnostních zařízení, a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud prvního stupně při svém rozhodnutí vyšel z ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), podle nějž soudy v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány, a dále z ustanovení § 31 zákona č. [133/1985](#) Sb., o požární ochraně, jež stanoví, že státní požární dozor vykonává kontrolu dodržování povinností stanovených právními předpisy o požární ochraně. Dále konstatoval, že prováděcím předpisem k tomuto zákonu je vyhláška Ministerstva vnitra České republiky č. [246/2001](#) Sb., kterou se stanoví podmínky požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (dále též jen „vyhl. č. [246/2001](#) Sb.“), z níž vyplývá, že „v projednávaném případě tímto orgánem státního požárního dozoru je Hasičský záchranný sbor Moravskoslezského kraje, který je pravomocný rozhodnout o odborné způsobilosti žalobce provádět kontrolu, údržbu a servis požárně bezpečnostních zařízení“. Dospěl proto k závěru, že daná věc nespadá do pravomoci soudu, a proto podle ustanovení § 104 odst. 1 o. s. ř. řízení zastavil a rozhodl o postoupení věci příslušnému orgánu.

K odvolání žalobce Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 2. 4. 2014, č. j. 16 Co 23/2014 - 43, usnesení soudu prvního stupně změnil tak, že „řízení se nezastavuje a že po právní moci tohoto usnesení nebude věc postoupena Hasičskému záchrannému sboru Moravskoslezského kraje, jako orgánu pravomocnému rozhodnout o odborné způsobilosti žalobce provádět kontrolu, údržbu a servis požárně bezpečnostních zařízení“. Odvolací soud s odkazem na ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř. a na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. prosince 2001, sp. zn. 21 Cdo 615/2001, vyslovil právní názor, že v daném případě se jedná o pracovněprávní vztah, což „vyplývá ze skutkových tvrzení uvedených v žalobě, zkráceně řečeno, že za trvání pracovního poměru žalovaná vydala žalobci prohlášení o způsobilosti k revizní činnosti a po skončení pracovního poměru mu sdělila, že mu toto potvrzení odnímá a žalobce s tímto názorem nesouhlasí“. Nelze proto dospět k závěru, že daná věc nespadá do pravomoci soudu.

Proti tomuto usnesení odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 o. s. ř., neboť má zato, že rozhodnutí odvolacího soudu závisí na řešení otázek, jež v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, a to: a) „zda je soud v rámci soukromoprávního určení žaloby oprávněn rozhodovat o určení způsobilosti určitého subjektu provádět kontrolu, údržbu a servis požárně bezpečnostních zařízení“, b) „zda v případě, kdy soud dospěje k závěru, že soud je oprávněn rozhodovat o výše uvedené otázce, může mít naléhavý právní zájem na tomto určení a být v řízení aktivně legitimována osoba, která sama kontrolu, údržbu a servis požárně bezpečnostních zařízení neprovádí“, c) „zda v případě určení žaloby o způsobilosti určitého subjektu provádět kontrolu, údržbu a servis požárně bezpečnostních zařízení jiného subjektu, se může jednat o pracovněprávní spor, když subjekt, který se domáhá určení, není zaměstnancem subjektu, který požárně bezpečnostní zařízení vyrábí, a subjekt, který dle tvrzení subjektu, jež se domáhá určení, fakticky kontrolu, údržbu a servis bezpečnostních zařízení provádí, nikdy zaměstnancem výrobce požárně bezpečnostních zařízení nebyl, neboť se jedná o právnickou osobu“, d) „zda v případě, kdy soud dospěje k závěru, že soud je oprávněn rozhodovat o výše uvedené otázce a) a nejedná se o pracovněprávní spor, je věcně příslušným soudem k projednání věci okresní soud nebo věc spadá do působnosti krajského soudu“, a e) „zda v případě, že věc spadá do rozhodovací pravomoci soudu, je správně soud, který věc rozhoduje, obsazen“. Dovolatelka namítá, že o určení způsobilosti žalobce provádět kontrolu, údržbu a servis požárně bezpečnostních zařízení žalované je oprávněn rozhodovat jen orgán státní správy, že soud nesprávně vyhodnotil otázku naléhavého právního zájmu žalobce na požadovaném určení, jakož i otázku jeho aktivní legitimace, a že daný

spor není sporem pracovněprávním. Dále odvolacímu soudu vytýká, že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné a že přehlédl skutečnost, že žalobce se nedomáhá určení, zda je žalovaná oprávněna odvolat prohlášení o způsobilosti k provádění revizní činnosti, nýbrž určení, že je oprávněn provádět kontrolu, údržbu a servis požárně bezpečnostních zařízení žalované na objektech, na nichž jsou instalovány výrobky žalované, což je otázka širší, která obsahuje i řadu veřejnoprávních aspektů, jež soudu v daném řízení nepřísluší zkoumat. Podle dovolatelky lze již z názvu vyhlášky Ministerstva vnitra č. [246/2001](#) Sb. dovodit, že se jedná o oblast, v níž je vykonáván státní dozor, a rovněž ze zákona č. [133/1985](#) Sb., který v ustanovení § 31 odst. 1 písm. a) stanoví, že státní požární dozor vykonává kontrolu dodržování povinností stanovených právními předpisy o požární ochraně, a rovněž upravuje způsobilost provádět činnosti uvedené v citované vyhlášce, vyplývá, že soud není oprávněn o způsobilosti žalobce rozhodnout. Navrhla, aby dovolací soud usnesení odvolacího soudu změnil tak, že usnesení soudu prvního stupně se potvrzuje.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) postupoval v dovolacím řízení podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013, neboť řízení bylo zahájeno přede dnem 1. 1. 2014 (srov. Čl. II bod 2. zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastnicí řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o. s. ř.) se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

V posuzované věci řešil odvolací soud otázku procesního práva, zda je ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř. dána pravomoc soudu k rozhodnutí o žalobě, jíž se žalobce (držitel osvědčení Ministerstva vnitra ČR o odborné způsobilosti, že je technikem požární ochrany podle § 11 odst. 2 zákona č. [133/1985](#) Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů) domáhá proti bývalému zaměstnavateli určení, že i po skončení pracovního poměru u něj je oprávněn vykonávat činnosti, pro něž mu bylo tímto bývalým zaměstnavatelem vydáno „prohlášení o způsobilosti k revizní činnosti na jeho zařízeních“, podle něž byl oprávněn „ke zkouškám provozuschopnosti dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. [246/2001](#) Sb. a k servisní činnosti zařízení odvodu kouře a tepla na objektech, na kterých je jeho zařízení“, odůvodněné tím, že po skončení pracovního poměru mu toto osvědčení vydané bývalým zaměstnavatelem bylo odňato, neboť bylo vázáno na trvání pracovního poměru, s čímž žalobce nesouhlasí z důvodu, že bývalý zaměstnavatel nemá právo mu vydané osvědčení (potvrzení) odejmout. Vzhledem k tomu, že tato otázka dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu vyřešena a že její posouzení bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání žalované je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

K řešení ostatních v dovolání vymezených otázek dovolání přípustné není, neboť na jejich řešení napadené rozhodnutí odvolacího soudu nezávisí (§ 237 o. s. ř.) a ani nespočívá (§ 241a odst. 1 o. s. ř.).

Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dospěl Nejvyšší soud České republiky k závěru, že

dovolání k řešení otázky, pro niž je přípustné, není důvodné.

Právní posouzení věci ve smyslu ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. je nesprávné, jestliže odvolací soud věc posoudil podle právní normy (práva hmotného i procesního), jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Pravomocí se obecně rozumí oprávnění státního orgánu řešit otázky, které jsou mu zákonem svěřeny. Pravomoc civilní se vztahuje na věci vypočtené v ustanovení § 7 o. s. ř. a je vykonávána civilními soudy. Pravomoc civilních soudů vyjadřuje nejen poměr k pravomoci jiných státních orgánů České republiky, ale i k cizině, tj. k cizozemským soudům nebo úřadům (srovnej Drápal, L., Bureš, J. a kol. Občanský soudní řád I. § 1 až 200za. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 22 a násl.).

Podle ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř. v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení jiné věci projednávají a rozhodují soudy v občanském soudním řízení, jen stanoví-li to zákon.

Podmínkou pravomoci soudu ve smyslu zmíněných ustanovení tedy je, aby uplatněný nárok byl podle své povahy nárokem vyplývajícím z občanskoprávních, pracovních, rodinných, družstevních či obchodních vztahů. Charakteristickým znakem soukromoprávních vztahů (§ 7 odst. 1 o. s. ř.) je především skutečnost, že jejich subjekty ve vzájemném vztahu mají rovné postavení, tedy že jeden z účastníků tohoto vztahu nemůže svým jednostranným úkonem či rozhodnutím založit povinnost druhého účastníka vztahu a v rámci tohoto vztahu nemůže autoritativně vynucovat splnění povinností druhého subjektu. Naproti tomu veřejnoprávní vztahy jsou založeny na právně nerovném postavení jejich subjektů, kdy orgány veřejné moci rozhodují o právech a povinnostech subjektů mocensky - autoritativně a kdy rozhodnutí těchto orgánů nejsou závislá na vůli subjektů.

Podle ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. [133/1985](#) Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o požární ochraně“), plnění povinností vyplývajících z § 5, 6, § 16 odst. 1 a § 16a mohou zabezpečovat technici požární ochrany, odborná způsobilost k výkonu funkce technika požární ochrany se získává složením zkoušky odborné způsobilosti před komisí ustavenou ministerstvem. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení fyzickým osobám uvedeným v odstavcích 1 a 2 vydá ministerstvo osvědčení o odborné způsobilosti (dále jen „osvědčení“), přičemž na návrh orgánu státního požárního dozoru může ministerstvo rozhodnout o odejmutí osvědčení tomu, kdo při výkonu činnosti odborně způsobilé osoby nebo technika požární ochrany vykazuje závažné nedostatky.

Činnost odborně způsobilé osoby a technika požární ochrany může být vykonávána v pracovněprávním vztahu anebo na základě zvláštního zákona (§ 11 odst. 5 zákona o požární ochraně).

Podle ustanovení § 11 odst. 8 zákona o požární ochraně prováděcí právní předpis stanoví způsob ověřování odborné způsobilosti, vydávání a odnímání osvědčení, obsah a rozsah odborné přípravy. Tímto prováděcím předpisem je vyhláška Ministerstva vnitra č. [246/2001](#) Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhláška o požární prevenci), v jejímž ustanovení § 21 je upraveno vydávání a odnímání osvědčení o odborné způsobilosti ministerstvem.

V dané věci se žalobce žalobou domáhá určení, že „je způsobilý a má právo provádět kontrolu, údržbu a servis požárně bezpečnostních zařízení společnosti F. CZ, s.r.o., na objektech, na kterých jsou instalovány výrobky společnosti F. CZ, s.r.o.“, neboť žalovaná mu po skončení pracovního

poměru nebyla oprávněna odejmout prohlášení o způsobilosti k revizní činnosti (vystavené mu za trvání pracovního poměru dne 11. 11. 2008), jímž jej mj. oprávnila k „servisní činnosti zařízení odvodu kouře a tepla na objektech, na kterých je její zařízení“.

Předmětem řízení je tudíž věc vyplývající ze vztahu mezi občanem (bývalým zaměstnancem) a právnickou osobou (bývalým zaměstnavatelem). Účastníci tohoto vztahu jsou navzájem v rovném postavení, kdy žádný z nich nevystupuje vůči druhému jako nositel veřejné svrchované moci a tím jako silnější subjekt, který je právně způsobilý autoritativně (pod správním donucením) rozhodovat o jeho právech a povinnostech. Nemůže být tudíž pochyb o tom, že mezi účastníky jde o vztah soukromoprávní, a nikoliv o vztah veřejnoprávní upravený zákonem č. [133/1985](#) Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, a vyhláškou Ministerstva vnitra České republiky č. [246/2001](#) Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhláška o požární prevenci). Závěr odvolacího soudu, že v dané věci je ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř. dána pravomoc soudu k rozhodnutí o určovací žalobě žalobce, je tudíž správný.

Naopak zcela chybné je rozhodnutí soudu prvního stupně, neboť v rozporu s ustanovením § 153 odst. 2 o. s. ř. rozhodl o jiné věci, než kterou žalobce učinil předmětem daného řízení, když žalobou se žalobce nedomáhal vydání „rozhodnutí o odborné způsobilosti provádět kontrolu, údržbu a servis požárně bezpečnostních zařízení“.

K problematice právního režimu pracovněprávních vztahů dovolací soud zaujal již dříve stanovisko (srov. právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 18. prosince 2001, sp. zn. 21 Cdo 615/2001, uveřejněném pod číslem 60/2002 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30. srpna 2000, sp. zn. 21 Cdo 498/2000, uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 2, ročníku 2001, pod číslem 30), že za individuální pracovněprávní vztahy ve smyslu ustanovení § 1 zák. práce, které se řídí zákoníkem práce a jinými pracovněprávními předpisy, je třeba považovat všechny vztahy vzniklé v příčinné souvislosti s výkonem nesamostatné (závislé) práce zaměstnance pro zaměstnavatele bez ohledu na to, zda účastníkem vztahu je vedle zaměstnavatele zaměstnanec nebo (na jeho místě) jiná osoba anebo zda výkon nesamostatné (závislé) práce pro zaměstnavatele trvá nebo byl již ukončen. Za pracovněprávní nelze považovat jen takové vztahy, které postrádají časový, místní a zejména věcný (vnitřní účelový) poměr k výkonu nesamostatné (závislé) práce (např. nájem služebního bytu zaměstnavatele zaměstnancem, půjčku poskytnutou zaměstnavatelem zaměstnanci apod.). Z uvedeného vyplývá, že v rámci pracovního poměru nelze jakýkoliv dílčí vztah vzniklý v příčinné souvislosti s výkonem práce (byť již byl ukončen) posoudit podle jiného (než pracovněprávního) předpisu, protože zákoník práce ani ostatní pracovněprávní předpisy - vzhledem ke své kogentní povaze (srov. závěry obsažené v nálezů Ústavního soudu I. ÚS 27/96, uveřejněném pod č. 59 Sbírkou nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 5, vydání 1. Praha, C.H. Beck 1997) - použití jiného právního režimu v pracovněprávních vztazích neumožňují (dále srov. též např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. srpna 2005, sp. zn. 21 Cdo 89/2005, ze dne 6. března 2007, sp. zn. 21 Cdo 753/2006, či ze dne 4. listopadu 2008, sp. zn. 21 Cdo 4482/2007).

Dovolací soud se ztotožňuje též s názorem odvolacího soudu, že v dané věci jde o vztah vzniklý v přímé příčinné souvislosti s výkonem nesamostatné (závislé) práce žalobce jako bývalého zaměstnance žalované (jako bývalého zaměstnavatele), a je tak nepochybné, že má povahu pracovněprávního vztahu, který se řídí především zákoníkem práce, což vyplývá ze skutkových tvrzení žalobce uvedených v žalobě odůvodněné tím, že žalovaná mu po skončení pracovního poměru odňala oprávnění k provádění „zkoušek provozuschopnosti dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. [246/2001](#) Sb. a servisní činnosti zařízení odvodu kouře a tepla na objektech, na kterých je zařízení žalované“, z důvodu, že bylo vázáno na trvání pracovního poměru mezi účastníky, s čímž žalobce nesouhlasí, jelikož podle jeho názoru na to žalovaná „neměla právo“.

Jelikož usnesení odvolacího soudu je pro řešení otázky, pro niž je dovolání přípustné, věcně správné, a dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř. tak nebyl naplněn, a protože nebylo zjištěno, že by řízení bylo postiženo vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř. nebo jinou vadou řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dovolání žalované podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

zdroj: [www.nsoud.cz](http://www.nsoud.cz)

Právní věta - redakce.

## Další články:

- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Poučení účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Právní otázka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Moderace nákladů](#)
- [Dovolání](#)
- [Procesní společenství účastníků](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Odpovědnost za škodu](#)
- [Konkurs \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)